

SATISFACTION

Kort
verhaal

SABINE
JEURNINK

WWW.GEWOONSCHRIJVENJOH.NL

Satisfaction

Ik sta op de hoek van de straat te wachten op Samir. Waarom die gast altijd te laat komt, is me een raadsel. Samir heeft namelijk een fatbike, zo 'n Chinees opgevoerd ding. Ik trap nog ochtend na ochtend op een afgetrapt brik dat ik gekregen heb van mijn oom toen ik naar de middelbare school ging. Mijn ouders hebben geen cent te makken, dus om van mijn kinderfietsje af te komen én om het de pesters op school niet te makkelijk te maken, aanvaardde ik destijds het afdankertje van mijn oom. Maar zelfs met fatbike presteert Samir het elke dag om het 'op tijdkomen' een uitdaging te laten zijn.

Daar komt dan eindelijk mijn partner in crime om de hoek gescheurd. Snel haak ik mijn arm in die van hem om mee te liften. 'Hoezo moeten we opeens het eerste mentoruur komen man', verzucht Samir. De afgelopen drie weken liet mevrouw Breunink de mentorles uitvallen om met individuele leerlingen gesprekjes te voeren. Maar vandaag moeten we allemaal het eerste uur aanwezig zijn.

'Zal wel weer stront aan de knikker zijn. Dat wijf is zo hysterisch', zeg ik terug. 'Zij moet toch als geen ander weten dat wij die slaap hard nodig hebben bro. Ff gas bij, anders komen we nog te laat ook. En ik kan me ff geen telaarbriefje perfitteren', schreeuwt Samir terwijl hij nog even aanzet. 'Permitteren gast. Het is permitteren. Beter gebruik je geen dure taal, dat staat je niet.' Dat komt me op een harde stomp te staan en Samir vliegt vooruit. Ik zie hem geroutineerd slalommen tussen alle puistenkoppen op weg naar school. Dat wordt voor mij weer zweten tot in de bilnaad om voor de tweede bel binnen te zijn.

Hijgend kom ik aan bij lokaal 108. Triomfantelijk zit Samir naar me te glimlachen. Tijdens mentorles mag je gelukkig zelf weten waar je zit en als een echte broeder heeft Samir een plekje vrij gehouden voor me. Ik stop m'n telefoon in de telefoontas en snel naar de achterste twee tafels. 'Die vrouw heeft echt te veel energie. Heeft zij ADHD ofzo? Ik trek dit heel slecht zo vroeg', klaag ik tegen Samir.

'Goedemorgen Samir, wat fijn dat u voor mij een zetel heeft vrijgehouden', imiteert Samir de stem van mevrouw Breunink.

'Kap even met je grappen', bries ik terug.

'Goedemorgen jongens en meisjes. Oh nee, dat mag ik niet meer zeggen. Goedemorgen allemaal. Fijn dat jullie de weg weer hebben gevonden naar lokaal 108. Het enthousiasme spat van jullie gezichten af. Gelukkig heb ik er wel zin in, dus laten we snel beginnen. Eerst even aandacht voor Sinterklaas. We vieren het ergens midden in december. Dat bespaart jullie stress voor 5 december. Ik verwacht dus geen surprises en gedichten. Maar wel een cadeau voor een lootje. Ja Youssef, wat wil je vragen?', begint mevrouw Breunink haar les.

'Mevrouw wij vieren geen Sinterklaas en kerst. Ik ben moslim weet u nog. Hoef ik dan niet mee te doen? Ik bedoel ben ik dan vrij als jullie dat ding gaan doen?', poogt Youssef een vrije middag te versieren.

‘Yous, ik noem het Sinterklaas, maar eigenlijk is het een gezellig samenzijn. Gewoon met de klas. Dus ja Youssef, daar ben jij ook gewoon bij.

Wat is het plan? We spelen die ochtend een spel waarbij je uiteindelijk je cadeautje verdient’, vervolgt mevrouw Breunink haar uitleg.

‘Wedden dat ik zo’n achterlijk wijf trek, Liselot, Wieke of erger... Emma. Dat wordt mijn dood’, fluister ik richting Samir. Die heeft inmiddels de capuchon van zijn hoody over zijn hoofd getrokken en ligt met z’n hoofd op de tafel. Ik hoor een zachte beat. Hij heeft z’n earpods ingedaan. Lekker dan.

‘Je koopt dus een cadeautje voor je lootje. Hé dat rijmt. Het budget is 10 euro. En er is één regel: eten/drinken kopen is verboden. Simpel toch? En voor alle kinderen die net als Youssef denken dat hun aanwezigheid onderhandelbaar is: ik moet je teleurstellen. Is het dan onder schooltijd mevrouw Breunink? Ja. De uitnodiging zet ik zo snel mogelijk in Teams. En aan het einde van dit uur trekken we lootjes. Dan wil ik nu graag beginnen met de les over plannen’, sluit Breunink haar relaas af.

‘Waar bemoeit dat mens zich mee. De puberteit is toch de tijd dat je het allemaal zelf moet uitzoeken. Dat roepen mijn ouders tenminste elke keer. En dan gaat zij zich bemoeien met hoe ik het leerwerk voor de proefwerkweek indeel,’ verzucht ik nogmaals. Samir doet het inmiddels weer. Hij kijkt me glazig aan.

‘Je praat als een oud wijf, man. Schrijf gewoon wat op. Ik heb me nog nooit aan die planning gehouden, daar komt ze echt niet achter hoor’, zegt Samir net iets te hard. ‘Nee dat heb ik vanmorgen gemerkt’, sis ik terug. Vanmorgen was ik er getuige van dat afspraken maken niet zijn sterkste kant is. Wel kan ie praten als brugman. Hoe hij het doet, doet hij het, maar hij krijgt altijd alles gefikst. Is vrienden met de conciërge, de meldkamer loopt met hem weg, zelfs van de rector krijgt hij een special treatment. Hoe dan? Soms ben ik er stikjaloers op. En ook mevrouw Breunink doet deze opmerking af met een sussend geluid richting hem.

De vijfenveertig minuten mentorles kruipen voorbij. Ik heb een soortig van planninkje in elkaar gedraaid. Als ik deze planning daadwerkelijk ga volgen, kan ik net zo goed de Dela alvast bellen voor mijn kist. Maar dan neem ik wel afscheid met een mooie cijferlijst. Het zou wat zijn... de eerste Hindriks die een opleiding afmaakt, dagdroom ik verder. Samir knapt tussendoor opnieuw een uiltje, maar nu mevrouw Breunink overgaat tot het trekken van de lootjes, tik ik hem aan.

Trots vertelt onze mentor dat iedereen in de schoolmail een lootje heeft ontvangen. Digitaal lootjes trekken dus. Maar al direct ontstaat er onrust. Er zijn namelijk maar enkele klasgenoten te vinden die toegang hebben tot hun schoolmail. Het overgrote deel van de klas schreeuwt nu allerlei verwensingen naar de ICT-afdeling van de school én naar mevrouw Breunink. Haar gezicht verandert langzaam in een donderwolk en je ziet haar hersenen overuren maken.

‘Wat was mijn wachtwoord ook alweer?’. ‘Hoezo kan ik er niet in, dit is echt mijn wachtwoord hoor. Ik weet toch zeker zelf wel wat mijn wachtwoord is.’ ‘Kutzooi drie keer verkeerd ingevoerd, blokkeren ze je he. Achterlijke gasten bij die ICT.’ ‘Mijn batterij van mijn laptop is leeg’.

Mevrouw Breunink verzucht dat ze dan maar op de ouderwetse manier lootjes gaat trekken. Ze loopt chagrijnig rond met papiertjes waarop je je naam moet schrijven én ook een cadeautip noteert. Voordat je je lootje in de bak gooit, moet je het eerst aan haar laten zien. Ze kent haar pappenheimers. Het zal niet de eerste keer zijn dat een klas een grapje uit wil halen met haar en op elk lootje dezelfde naam zet.

Wonder boven wonder gaat het trekken van de lootjes in één keer goed.

‘Godver ik heb Fay. Smerige rijke tatta’, bromt Samir. ‘Ik heb het gevleugelde insect, ook lekker’, meld ik aan mijn gefrustreerde buurman. ‘Fay is nog best wel oké. Vraag gewoon je zus wat make-up voor haar te kopen. Vlinder is veel erger. Wat koop ik voor dat kind...een FSC goedgekeurde rammelaar, geitenwollensokken, biologisch afbreekbare deo?’

Samir gniffelt en somt dan nog andere cadeau ideeën op: ‘zo’n dromenvangnet, eh zaadjes voor in de moestuin of haar eerste bh’tje. Ze beginnen nu toch echt serieuze vormen aan te nemen’.

De bel gaat. Mevrouw Breunink doet nog een poging om over het geroezemoes heen te schreeuwen dat je je lootje niet mag verklappen. Het bericht is aan dovemansoren gericht. Samir en ik snellen het lokaal uit op weg naar de volgende hindernis die scheikunde heet.

Gek genoeg vloog de les van Van Willigen voorbij. Dat is meestal zo als we proefjes mogen doen. Dan kun je ondertussen een beetje kletsen. Inmiddels weet de hele klas wie wie heeft getrokken voor Sinterklaas. De meiden hebben onderling een heuse ruilhandel opgezet. Ik heb geprobeerd Vlinder te slijten, maar zonder succes.

In de pauze treffen we onze vrienden. Zij zijn door de schoolleiding, na een jaar vol trammelant, in een andere klas geplaatst. ‘Jo, wat doen jullie met Sinterklaas?’, vraagt Samir in de groep. De anderen hebben nog geen idee. ‘Onze mentor is weer zo lekker fanatiek’, gooi ik in de groep, ‘we hebben lootjes getrokken’. Samir vertelt quasi nonchalant dat hij voor Fay een cadeautje moet kopen. Met z’n zessen scannen we de aula op zoek naar Fay. De conclusie van de vrienden is: ze heeft een goede kont.

Zou Samir een crush hebben op Fay? Dat moet ik eens bij hem polsen. Hij heeft nu wel een goed excuus om haar Snap te vragen.

Omdat ik helemaal in gedachten verzonken ben, hoor ik niet dat Keano me wat vraagt. ‘Eh sorry, wat zei je? Wie ik heb? Oh, onze milieuactiviste Vlinder. Niet te slijten zo’n einzelgänger. Er zit niets anders op dan een cadeau te manifesteren’, beantwoord ik zijn vraag. Gelukkig lacht de groep. Ik hoef haar ook niet te aanwijzen. Je ruikt haar al van kilometers afstand.

Als de groep uitgelachen is, komt Brian met een idee op de proppen. Hij vertelt dat hij afgelopen week via Social Deals voor een tientje vet chille earpods op de kop heeft getikt. Er wordt volgens hem ook vaak cosmetica aangeboden. De plek voor Samir om voor Fay een cadeautje te fixen. Hij reageert dan ook enthousiast: 'Voor weinig iets duurs te kopen. Laat het regelen van die chimi maar aan mij over'.

Daarna wordt nog even de wedstrijd van Ajax besproken. We zijn het erover eens dat FC Groningen echt geluk heeft gehad. De doelpuntenpolitie moet afgeschaft worden, als je het ons vraagt. De bal was gewoon over de lijn. Net als Tobias een heel betoog wil afsteken over de VAR, gaat de bel. Op naar een blokkur levensbeschouwing.

Iedereen weet dat een les levensbeschouwing gelijk staat aan een les nietsdoen. We moeten een werkstuk maken, dat Chatgpt voor ons al in de steigers heeft gezet. Samir is nu bezig om er wat spelfouten in te voegen en hij verandert de volgorde. Ik richt me op de plaatjes en de lay-out. Door schade en schande zijn wij wijs geworden, als je alles knipt en plakt valt het te veel op. Voor Samir is manipuleren zijn tweede naam, maar ook ik begin het al aardig te leren. Tussendoor checken we ook nog even Social Deals. Op dit moment kun je bieden op een Satisfyer. De veiling duurt nog 3 minuten. De prijs staat op drie euro en tachtig cent. Samir en ik kijken elkaar aan. Aan één blik hebben we genoeg. We gaan bieden. 'Een ideaal Sinterklaascadeau', constateert Samir. 'Voor Vlinder?', vraag ik terwijl ik het antwoord al weet. 'Sowieso, gek'.

De seconden tikken weg. Inmiddels staat het bod op 4,50 euro. 'We kunnen tot tien gaan, dit gaat wel lukken gast', zegt Samir opgewonden. Het praat net iets te hard, want we trekken de aandacht van de rest van de klas. Gelukkig heeft onze messias op Teva-sandalen niets door.

Nog dertig seconden te gaan. Mijn hand gaat naar de cursor en zet hem op de juiste plek. Ik type 6,20 euro in. Ik wacht nog twintig seconden. En dan druk ik op 'bieden'. Mijn bod is geplaatst. Nog 20 seconden tot de bieding sluit. Nog 19. Nog 15. Samir zit naast me op de stoel te wippen.

Daar staat het. Ik heb de bieding gewonnen én ik word doorgestuurd naar de betaalpagina. Via Ideal betaal ik de 6,20 euro.

Op de volgende pagina vragen ze mijn gegevens. Waar ga ik dit pakketje in hemelsnaam laten bezorgen? Mijn ouders zien me aankomen. 'Jo, kunnen we het niet bij jou laten bezorgen man?', vraag ik aan Samir. 'Jij denkt dat ik nog een leven heb als dit uitkomt. Een moslim met seksspeeltjes. Voel ff aan je voorhoofd', sist hij terug. 'Je kan toch zeggen dat het voor je zus is?', probeer ik nog.

Uiteindelijk vul ik mijn eigen gegevens in. Ik hoop maar dat ik het pakketje kan onderscheppen. Het gerucht dat ik een seksspeeltje online heb gekocht tijdens de les gonst al door het lokaal. De eerste meme is al gemaakt, dus in de volgende pauze is de hele school op de hoogte van mijn aanschaf.

Die nacht lig ik te woelen. Ik heb een seksspeeltje gekocht. En het wordt bij mij thuis bezorgd. Morgen. En ik ga het cadeau geven aan een meisje dat alles behalve seks uitstraalt. Laat staan dat ze weet wat een Satisfyer is. Ik weet het zelf amper. Ik heb me weer lekker in de nesten gewerkt. Durf ik haar dit cadeau te geven? Ze zal rood worden, straks gaat ze huilen. Ik zet haar zo voor lul.

Mijn Insta zit vol DM's en op Tiktok heb ik opeens allerlei volgverzoeken. Ik durf mijn Snap niet eens te openen. Ik ben zo ongeveer de held van de school.

Kun je geschorst voor zoiets? Het is toch gewoon een zieke grap.... Vlinder kan er vast om lachen, toch?

Hoe langer ik erover nadenk, hoe slechter ik het idee vind.

Eerst maar eens zien dat ik het pakketje uit handen van mijn ouders of zussen houd. Ik kan altijd nog zeggen dat het opdracht voor school is....Zeiden mijn ouders dat vroeger niet toen zij condooms voor hun ouders probeerden te verbergen?

Het pakketje onderscheppen blijkt een eitje. Als ik mijn fiets achter het huis parkeer, hoor ik de bezorger aankomen. Dat bespaart me een hoop gênante momenten. Het pakketje ligt inmiddels onder in de kast. Een veilige plek om niet ontdekt te worden door mijn nieuwsgierige zussen.

Maar de hele dag twijfel ik al aan het plan. Als ik op de dag zelf met een ander cadeau aankom, ga ik af als een gieter. Het beeld van een roodaangelopen Vlinder met tranen in haar ogen gaat maar niet van mijn netvlies af. Ik kan het haar niet aan doen. Ze heeft al zo weinig vrienden. Zeg maar, geen vrienden. Daar doet ze zelf ook niet echt haar best voor ofzo. Hoe zou ik reageren als ik een seksspeeltje zou krijgen? Ik zou flippen.

Aaaargh, hoezo zit mijn geweten mij zo in de weg? Sinds wanneer bemoeit hij zich met mijn leven. Of zij. Of het. Weet ik veel wat voor geslacht mijn geweten heeft.

Zo gaan er zeven dagen voorbij. De Satisfyer ligt in mijn kast. Ik heb elke dag gecheckt of het er nog ligt. Morgen is het Sinterklaasfeestje. Gisteren heb ik het pakketje ingepakt. Gelukkig bedacht ik me op tijd om de bezorgsticker te verwijderen. Al twijfel ik er niet aan dat ze snel genoeg weet dat ik dit cadeau voor haar heb geregeld. Ik heb besloten nog een reservecadeau te kopen voor als ik koudwatervrees krijg. Bij de Dille en Kamille heb ik een mooi schetsboek gekocht. Klote om mijn zakgeld hieraan uit te geven, maar mijn geweten zit me nog steeds in de weg. Geen idee hoe dit cadeau bij haar gaat komen als ik ook het seksspeeltje nog geef, maar dat is voor latere zorg. Ik kan nu zeggen dat iemand mij erin heeft geluisd. Dat ik gewoon een 'normaal' cadeau voor haar had gekocht. Verdornd, de goede ideeën ontstaan altijd onder druk. Welke goeroe had dat ook alweer verkondigd op Insta? Wat maakt het ook uit. Het zorgt voor een soort van rust in mijn kop.

De gezellige middag zoals mevrouw Breunink die voor ogen had, verloopt anders. De hele klas neemt de spelletjes niet serieus. De pepernoten vliegen door het lokaal. Samir heeft de muziek overgenomen. Noem het gerust een puinhoop.

Na een half uur besluit Breunink over te gaan op ouderwets dobbelen. Bij zes mag je een cadeautje uitpakken. Nu zijn het de dobbelstenen die door het lokaal gaan. Gelukkig zit ik niet bij Vlinder in het groepje. Ik houd haar wel nauwlettend in de gaten. Samir heeft

inmiddels zijn cadeau binnen: een popgrip voor z'n telefoon. Hij klaagt dat hij is afgezet, omdat zo'n ding zeker geen tien euro kost. Ook Fay heeft haar make-up al uitgepakt. Ze is er zichtbaar blij mee. Ik weet dat Samir ondanks de goede deal op Social Deal meer geld heeft uitgegeven. In de afgelopen dagen heeft zijn interesse voor Fay ongezonde vormen aangenomen. Maar hij ontkent in alle toonaarden. Hoe noemen boomers dat ook alweer? De ontkeningsfase.

Bijna de hele klas is al klaar met dobbelen en kijkt verveeld naar het laatste groepje dat nog bezig is. Vlinder is aan de beurt. De groep gilt dat ze ein-de-lijk zes heeft gegooid. Vlinder scheurt het papier eraf. Samir kijkt met een smerige glimlach mijn kant op. Omdat de hele school inmiddels wel iets van het gerucht heeft meegekregen is het opeens muistil in het lokaal. Allemaal benieuwd of ik echt een Satisfyer geef. Iedereen kijkt van Vlinder naar mij. Vlinder heeft geen idee wat er in de doos zit, dus opent ze hem ook nog. Ik kan wel door de grond zakken. Mevrouw Breunink staat te ver weg om te kunnen zien wat er op de verpakking staat. Vlinder opent de doos en haalt het apparaatje eruit. Nu grijpt mevrouw Breunink in.

'Wat is dit voor misselijke grap?', schreeuwt ze door het lokaal.

Degene die hiervoor verantwoordelijk is, kan zich na de les bij mij melden. Als je zo stoer bent om zo'n cadeau te geven, zorg je dat je ook zo stoer bent en je bij mij komt melden. Ik neem dit cadeau in en lever het in bij de rector. Jullie kunnen ervan uitgaan dat ik hier werk van gaan maken. He gatverdamme, wat baal ik hiervan. Mocht je meer informatie hebben over deze ziekelijke grap, kun je dat ook bij mij melden. We ruimen het lokaal op en jullie gaan naar huis. Vlinder, jij mag even blijven zitten', besluit Breunink haar verhaal.

Samen met Samir snel ik naar de aula. De klas loopt opgewonden door de aula. Iedereen kijkt naar mij, wijst naar mij of scandeert mijn naam. M'n telefoon ontploft zo ongeveer. Een foto van Vlinder met de Satisfyer gaat viral. De tekst verradt me: GOAT Stefan.

Ik hang.

Die ecovrienden van Vlinder gaan zeker snitchen. Ik kan maar beter direct op de blaren gaan zitten en loop daarom naar de rector. Wie weet levert mijn berouw nog wat strafvermindering op. Onderweg naar het kantoor bedenk ik een geloofwaardig verhaal. Gelukkig heb ik mijn Dille-cadeau bij me. Het kan nog wel eens van pas komen. Al weet ik niet wie ik er dan bij moet lappen. Mijn geweten klopt weer eens op de deur. En ik hoor mijn oma fluisteren: 'Eerlijkheid duurt het langst.' Ik ga biechten. Als een zondaar.

